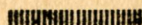

Жертвопринесені дарунки княжі...
 Діла Його — тривким письмом —
 записані у книзі наших дій —
 виковані в сраніті...

Я чую як лунає хор —
 народ ввесь голосом — мов криця дзвону —
 співає Церкви Князеві —
 ритмічну Антифону...

Уляна Кравченко.

Надії Свято.

Надії Свято... Біла казка
 та ніч свята... та ніч Різдва...
 Сіяє зірка золота...
 „Новая Радість!“

Знов і знов
 в душі і віра і любов —
 в душі до всіх — до всего ласка...

На липовий поріг стаю
 і піснею Її вітаю,
 ту нашу зірку золоту!

Благословенна будь нам зоре,
 ти нам несеш цілющий лік
 на смуток наш... на наше горе...
 Благословенна будь —
 ти нам показуєш ту путь —
 де наша ціль — мета...

Ти нас — хоч раз — хоч раз у рік —
 єднаєш, зіронько, в одно!

І знов беру просфору в руки —
 І побажання у душі
 Тим — що із нашої Сімі:
 — Хай сумніву минуть Вас муки!
 Одна нам Зірка Золота!
 І спрага Волі в нас одна!
 Безсилий ворог проти злуки!
 Поєднані — поборем зло!...

Пливають пісень різдвяних звуки,
пливають немов із срібних лір...
як України весь простір
один укійний ритм коляд...
З душі цезає тінь зневір —
і земний ад

зміняється у рай...

Ми бачимо вільний наш край...

Хоч раз у рік... хоч раз у рік,
як родиться Бог чоловік,
ми сильні вірою — як діти,
для нас цвітуть містичні цвіти...
— Ми всі одні — із нами всі
із нами і Вони...

Всі з нами Дорогі та Милі
і Ті... що шляхом жертв ішли...

Ті — що спочали у могилі...

Вони — із нами Всі...

Єднає нас таємний чар...

У серці іскорки розтіли

у ватру... у пожар

і сильні ми, щоб стати чином...

Благословенна будь нам, Зоре,
з новородженим Божим Сином!...

■■■■■■■■■■

Улас Самчук.

Волинь.*)

(Продовження).

Вертаючись пізно, в ночі до дому Матвій міркував як і що його діяти, щоб дістати грошей. А тут ще і праці стільки все нової й нової прибуває. Хоч розірвись. Коли б він мав хоча порядного хлопця дома, який би міг принаймі з худсбою вибратись. А то ж сам і до оранки. Сам і за бороною. Сам і коні напій. Сам до млина. А тут ще дві купівлі. Ні. Тут тобі лишається тільки поворозок на горло і до банти. Більш нічого.

Що середі в маленькому місточку Мезічі ярмарок. Другого дня і була якраз середа. Сльотило, шугає вітер. Але не дивлячись на це шляхом до Мезіча зрання тягнулась ціла валка возів. Хто веприка везе. Хто вівці. Де у кого за возом ялівка тягнеться,

*) Гл. „Дзвони“ ч. 1, 2, 3, 4, 5, 9 і 10 1932.